

Blaffende hond

De hond van Donald de Grootte was opgesloten in de schuur. De hond blafte daar met een leven als een oordeel. Donald zat in de keuken met zijn vingers in zijn oren en zei om de vijf minuten: “Blaffende honden hoor je niet.” Dan haalde hij de vingers uit zijn oren en stak ze er weer in. Voor hem op de tafel stond een bouwdoos van een dubbeldekker en ernaast lag een pen zonder vulling. Donald pakte die pen, peurde er mee in zijn oor en prikte zijn trommelvlies doormidden. “Verduveld,” kreette hij ontzet, “hoe moet dat nou vanavond?” Die avond zou Donald zijn neefjes Kwik en Lood de truuk laten zien van de oor en het ei. Voor die truuk heb je een intact trommelvlies nodig. Donald wilde zijn neefjes per telefoon laten weten dat de truuk die avond niet doorging, maar kon zonder trommelvlies niet telefoneren. In zijn andere oor zat nog steeds zijn vinger. Daarop viel Donald aan de tafel in slaap, waarna na drie uur de zon hem wakker kustte met een vlinderkusje. Hij merkte op dat de vinger die nog in zijn oor zat, er dieper in was gegleden. Nu kon hij van binnenuit bij zijn ogen. Als hij er een zet aan gaf, was het net een gokkast. Daarom konden zijn neefjes die avond toch een truuk zien en zelfs een compleet nieuwe.

221105